

Projektowanie Algorytmów i Metody Sztucznej Inteligencji

Projekt 2- Grafy

1 Wprowadzenie

1.1 Celem projektu było zbadanie efektywności wybranego algorytmu (Dijkstry lub Bellmana-Forda) w zależności od sposobu reprezentacji grafu (w postaci macierzy i listy) oraz gęstości grafu. Badania wykonano dla 5 różnych liczb wierzchołków

- 10
- 50
- 75
- 100
- 125

Wykonano eksperymenty dla następujących przypadków gęstości:

- 25%, 50%, 75%, 100%

Dla każdego zestawu: reprezentacja grafu, liczba wierzchołków i gęstość wygenerowano po 100 losowych grafów i zapisano wyniki uśrednione(kod wypisuje czas robienia się 100 grafów lecz w excelu został on później podzielony przez 100).

2 Budowa programu

Program realizujący test efektywności napisano obiektowo tworząc dwie klasy, List i Matrix, dziedziczące po klasie graph kolejno odpowiadające za reprezentację grafu w postaci listy oraz macierzy.

Algorytm Bellmana-Forda zaimplementowano w postaci funkcji przyjmującej na wejściu wskaźnik na graf, wierzchołek startowy oraz wartość informującą czy algorytm wykonuje się w celach testowych. Jeśli tak, pomijane jest wyświetlanie rozwiązania. Funkcja zwraca strukturę Path, składającą się z dwóch tablic. Jedna przechowuje odległości do pozostałych wierzchołków od źródła, druga służy do odczytywania ścieżki.

Poza tym, program umożliwia wczytywanie grafów z plików tekstowych. Zapis danych w pliku powinien wyglądać następująco:

• ilość krawędzi	ilość wierzchołków	wierzchołek startowy
• wierzchołek początkowy	wierzchołek końcowy	waga

Po znalezieniu najkrótszej ścieżki rozwiązanie jest wyświetlane oraz zapisywane do

pliku tekstowego.

3 Badany algorytm: Bellman-Ford

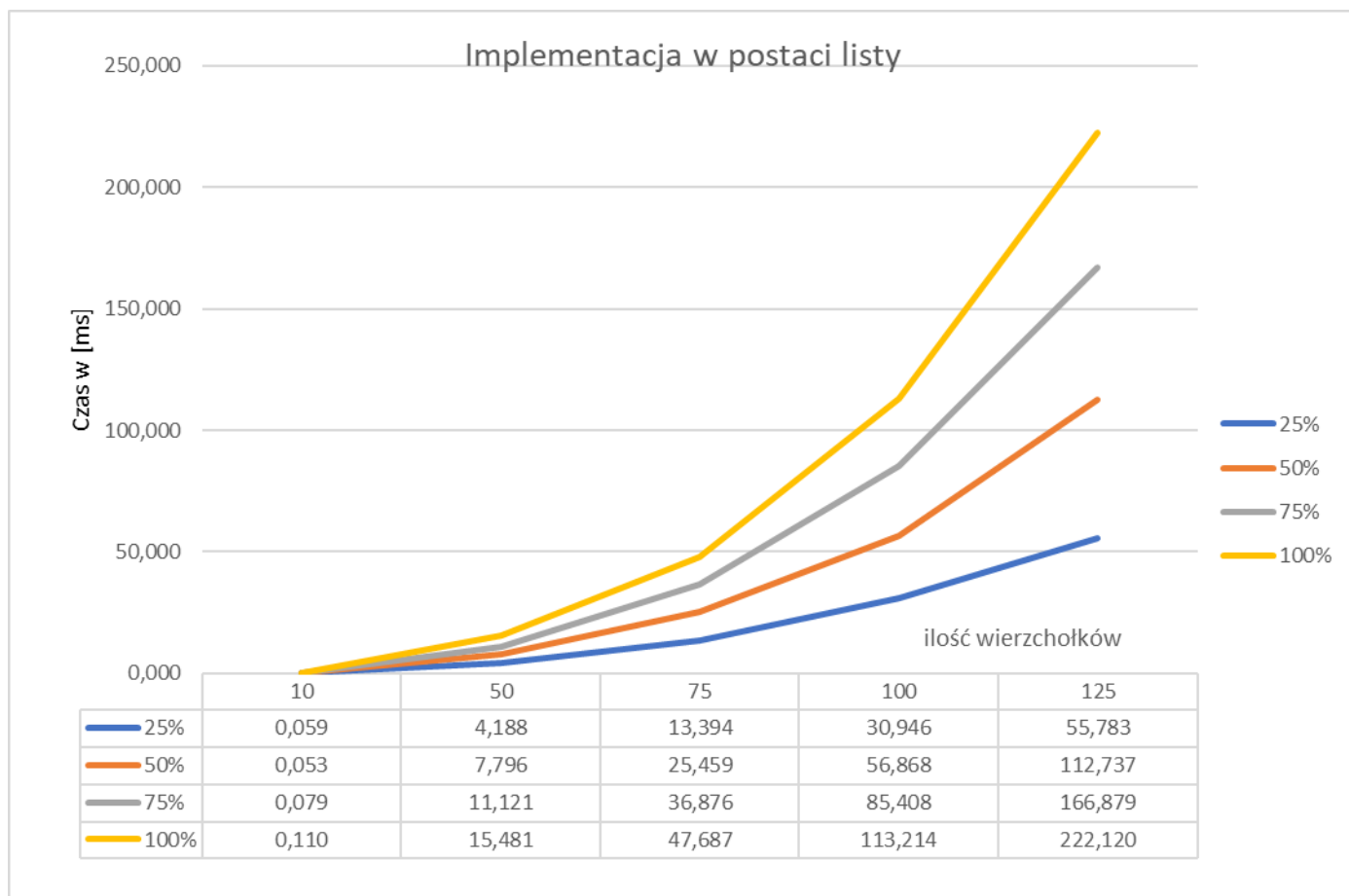
Algorytm służący do znalezienia najkrótszej ścieżki w grafie ważonym z wierzchołka startowego do wszystkich pozostałych wierzchołków. Działanie algorytmu opiera się na metodzie relaksacji (sprawdzaniu, czy przy przejściu daną krawędzią grafu, nie otrzymamy krótszej ścieżki niż dotychczasowa). Algorytm Bellmana-Forda, w odróżnieniu od algorytmu Dijkstry, można stosować dla grafów z wagami ujemnymi, nie może jednak wystąpić cykl ujemny (cykl o łącznej ujemnej wadze osiągalny ze źródła).

Złożoność obliczeniowa:

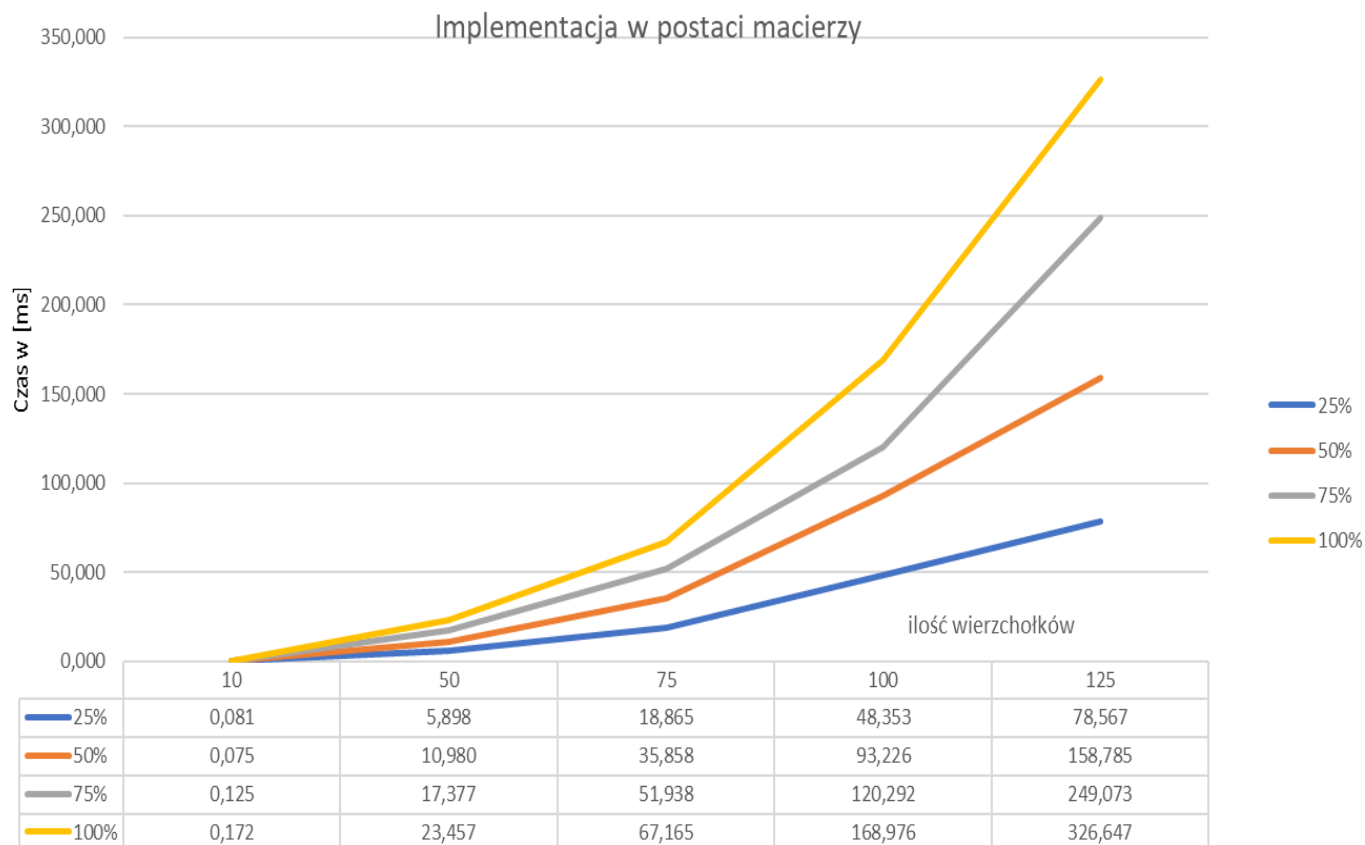
$$O(VE)$$

Gdzie V to ilość wierzchołków a e to ilość krawędzi.

4. Wyniki

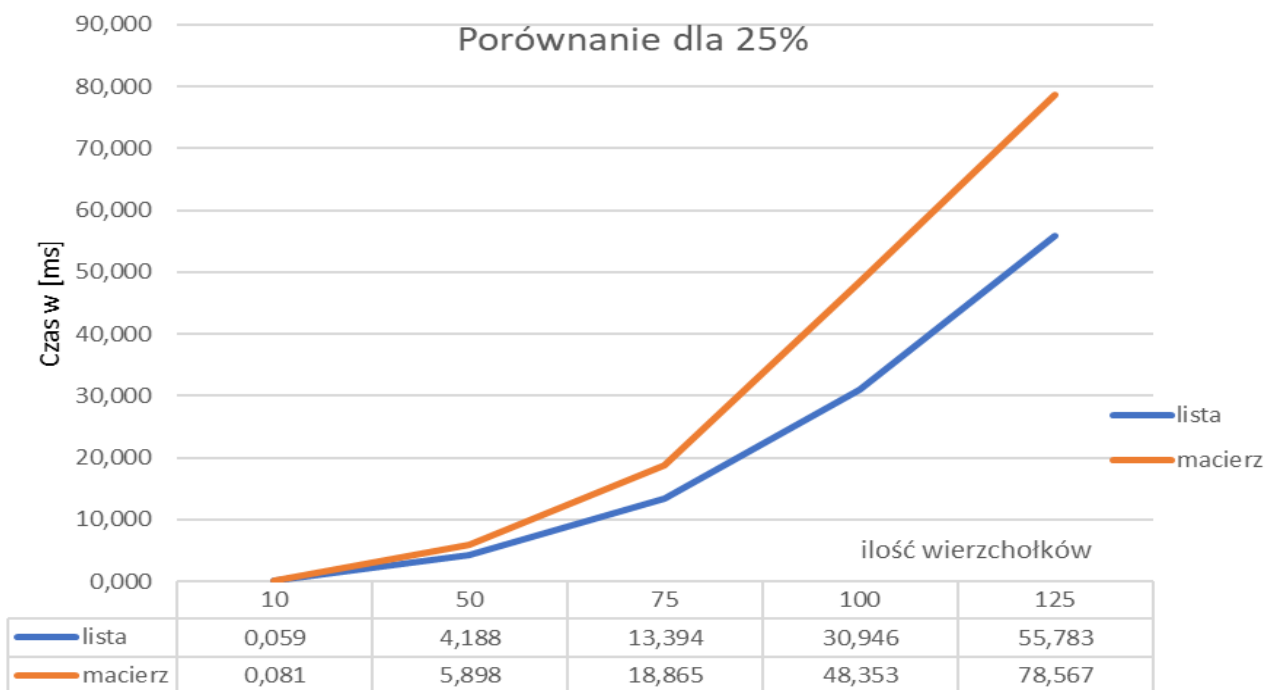

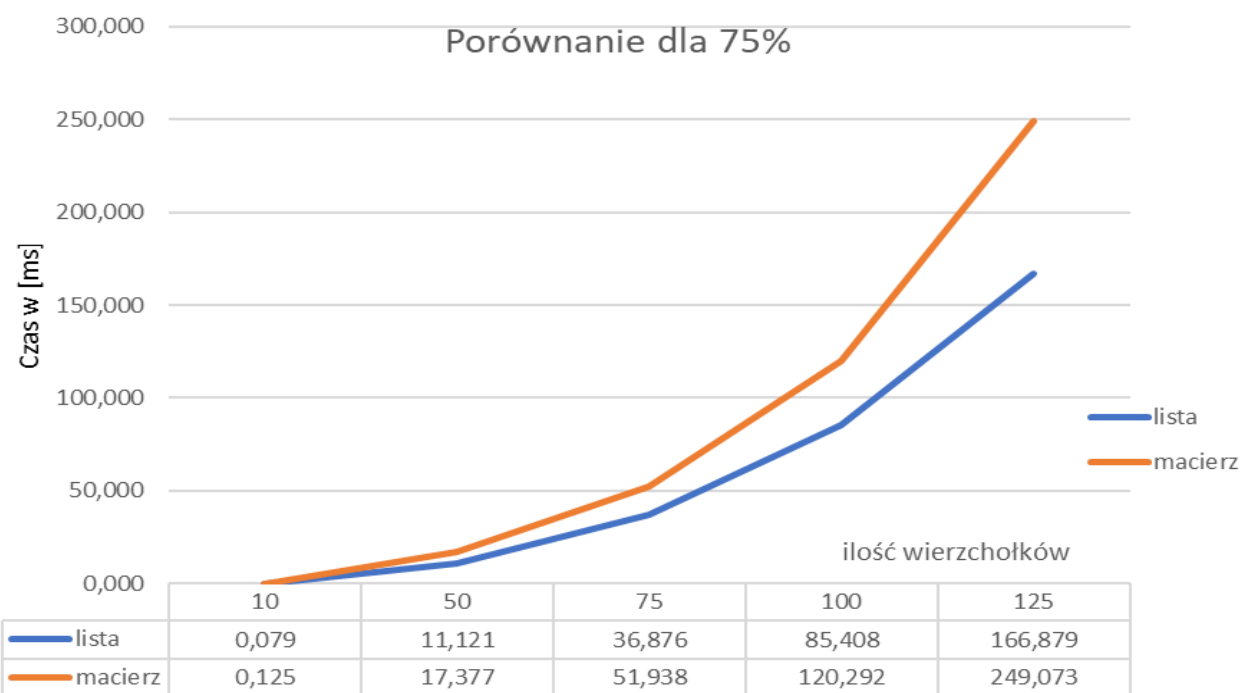
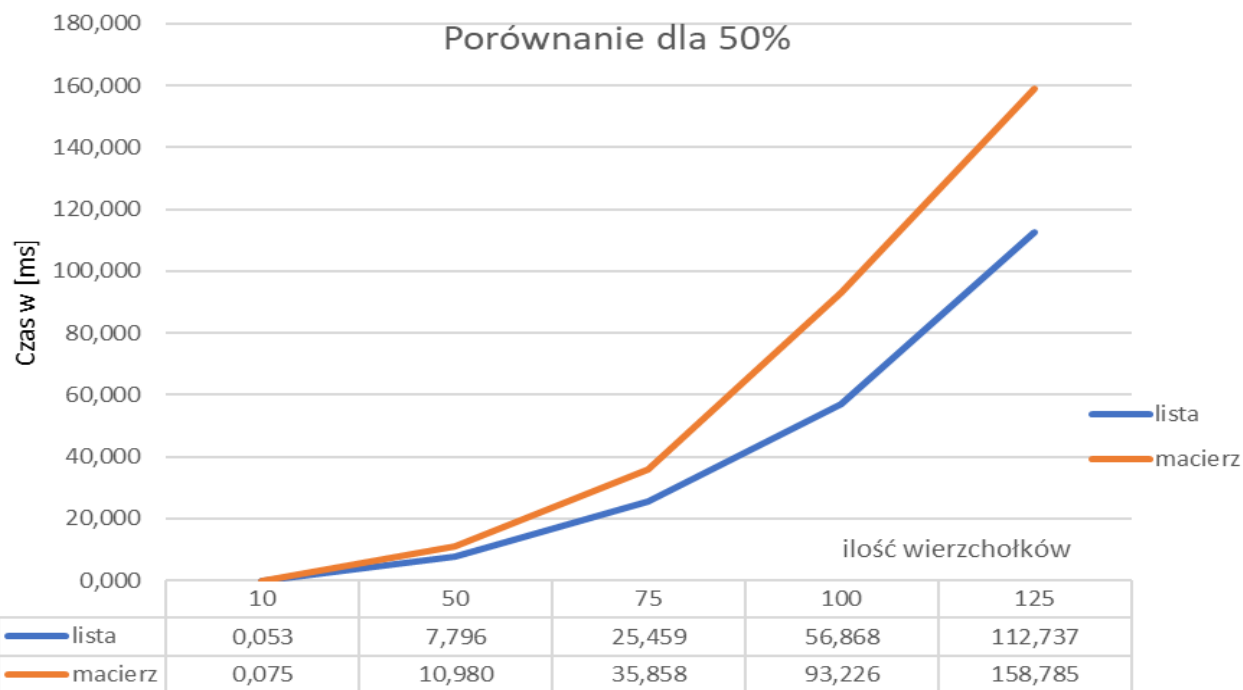
Wykresy dla różnych gęstości w implementacji listy

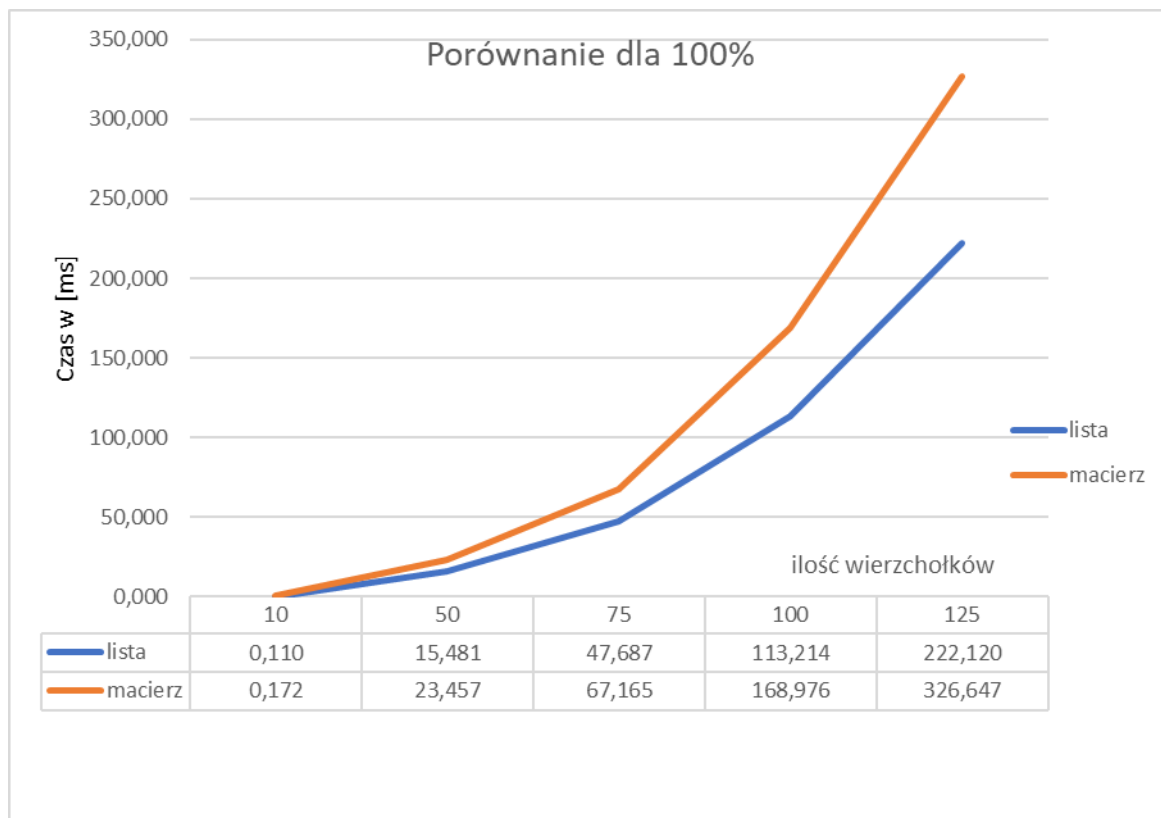

Wykresy dla różnych gęstości w implementacji macierzowej

Wykresy dla poszczególnych gęstości

5. Wnioski

Uzyskane wyniki pokazują, że algorytm Bellmana-Forda dla implementacji grafu za pomocą listy jest bardziej efektywny niż dla implementacji za pomocą macierzy, co można zauważyć na wykresach. Oczywiście wraz ze wzrostem gęstości rośnie też czas rozwiązywania grafu. Przedstawione wyniki, to tylko czas działania algorytmu Bellmana-Forda, jednak biorąc pod uwagę cały proces tworzenia grafu, dla macierzy jest on zauważalnie dłuższy. Dzieje się tak, gdyż przy wywołaniu konstruktora klasy matrix wywoływana jest metoda zliczająca powtarzające się krawędzie co znacząco wydłuża czas działania programu.

Źródła:

[1] Wikipedia

Graf <https://pl.wikipedia.org/wiki/Graf>

[2] Wikipedia Algorytm Bellmana-Forda

<https://pl.wikipedia.org/wiki/AlgorytmBellmana-Forda>

[3] GeeksForGeeks Graph and its representation

<https://www.geeksforgeeks.org/graph-and-its-representations/>

[4] GeeksForGeeks Bellman–Ford Algorithm

<https://www.geeksforgeeks.org/bellman-ford-algorithm-dp-23/>